

Tom a Matt
Oldfieldovi

ZLATAN IBRAHIMOVIČ

RUDÝ ĎÁBEL

Zlatan Ibrahimović: Rudý ďábel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Tom a Matt Oldfieldovi
Zlatan Ibrahimović: Rudý ďábel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Tom a Matt Oldfieldovi
ZLATAN IBRAHIMOVIĆ: RUDÝ ĎÁBEL

TOM A MATT OLDFIELDOVI

Z L A T A N
IBRAHIMOVIĆ

RUDÝ ĎÁBEL

Věnováno Noahovi a budoucím Oldfieldům,
kteří ještě přijdou.

Těšíme se na společné čtení této knihy.

PODĚKOVÁNÍ

Na prvním místě bych chtěl poděkovat vydavatelství John Blake Publishing, a především pak svému redaktorovi Jamesi Hodgkinsonovi za možnost pracovat na těchto knihách a za podporu v době, kdy knihy vznikaly. Psát pro nastupující generaci fotbalových fanoušků je pro mě pocta i potěšení.

Nepustil bych se do toho, kdyby nebylo Toma. Hodně mu toho dlužím a jsem mu velice vděčný za to, že ve mne jakožto spisovatele věřil. Připadám si jako Robin, který se po skvělém partnerství s Batmanem vydává na sólovou dráhu. Doufám, že ho (Toma, nikoliv Batmana) těmito novými knihami nezklamou.

Dále bych rád poděkoval přátelům, díky kterým se mi během dlouhých hodin strávených před monitorem notebooku podařilo nezešítet. Pangu, Wille, Millsi, Dougu, Johne, Charlie – společný smích a společně vypité hrnky kávy se vždycky cení.

Bratrovi jsem už poděkoval, kromě něj ale cítím velký vděk i vůči zbytku své rodiny, zejména vůči Melisse, Noahovi a samozřejmě také vůči mámě a tátovi. Svým rodičům vděčím za své největší vášně: fotbal a knihy. Jsou mi skutečným vzorem ve všem, co dělám.

A nakonec – tohle celé bych nikdy nedokázal bez podpory a pochopení, které mi během dlouhých víkendů plných práce poskytovala Iona. Posílám spoustu lásky.

KAPITOLA 1

Mistr Francie

MUŽSTVU PARIS SAINT-GERMAIN scházelo k tomu, aby se poprvé po téměř dvaceti letech stalo mistrem Francie, poslední vítězství. Mladší hráči byli velmi nervózní, ale naštěstí je vedl někdo, kdo věděl první i poslední o tom, co je to být pod tlakem.

„Věříte mi?“ zeptal se Zlatan trenéra Carla Ancelottiho přede všemi v šatně těsně před výkopem.

„Samozřejmě,“ odpověděl Ancelotti. Zlatan byl nejlepší střelec v lize a svými góly PSG neustále zachraňoval.

„Tak se uklidněte!“ řekl mu Zlatan. „Tenhle titul vyhrajujeme, slibuju.“

Už od doby, kdy jako malý chlapec vyrůstal v drsné čtvrti Rosengård ve švédském Malmö, míval Zlatan velkou sebedůvěru. Pokud se měl stát nejlepším, musel sám věřit, že je nejlepší. Od slavného boxera Muhammada Aliho se naučil, že kromě slov jsou třeba také činy. Pokud Zlatan řekl, že PSG vyhraje ligu, měl také v úmyslu zajistit, že se to doopravdy stane.

PSG hráli venku, na hřišti Lyonu, který s nimi soupeřil o titul. Lyonští hráči i fanoušci zoufale toužili zabránit Zlatanovi a jeho spoluhráčům ve vítězství v lize na vlastním hřišti. Zastavit Zlatana ale nebylo jednoduché. Ve skutečnosti to bylo přímo nemožné. Byl vysoký, rychlý, silný, šikovný a byl dobrý střelec – měl všechno, co bylo třeba. V samém počátku zápasu zachytil jeho střelu obránce na brankové čáře.

„Nevzdávejte to!“ povzbuzoval své spoluhráče.
„Ono to tam padne!“

V druhé půli Zlatan získal míč a rozběhl se s ním vpřed. Předal balón defenzivnímu záložníkovi Thiagu Mottovi a lyonští obránci očekávali narážku. Zlatan pro ně představoval nebezpečí, a tak se rozběhli k němu a ponechali spoustu

„Paříž jsou mistři“. Přes svůj elegantní oblek si ho navlékl dokonce i Ancelotti.

Zlatan za dohledu televizních kamer zařval jako lev. Šlo o jeho desátý ligový titul v průběhu pouhých dvanácti let, ale vítězství se mu nikdy neomrzela. Byl to ten nejlepší pocit na světě. Byl to důvod, proč každý den stále tak tvrdě pracoval při trénincích, proč se učil nové triky a vylepšoval své schopnosti. Nenáviděl prohry a miloval trofeje. Byla to jedna z jeho nejlepších sezón. Byl nejlepším prvoligovým střelcem a také Hráčem roku.

„Zase jsme vyhráli ligu!“ křikl na Maxwella. Byli nejlepšími přáteli a společně hráli v Ajaxu, v Interu Milán, v Barceloně i v PSG. Ve čtyřech různých klubech v Holandsku, Itálii, Španělsku a teď ve Francii vyhrávali jeden pohár za druhým.

„Pamatuješ, jak jsem nastoupil do Ajaxu a neměl jsem žádné peníze?“ řekl Zlatan s rukou kolem kamarádových ramen.

Maxwell se zasmál. „Jasně, musel jsem ti každý večer dělat večeři. Byl jsi tehdy vážně arogantní kluk – měl jsi spoustu nepřátel!“

Od doby, kdy byl malým a rozhněvaným pouličním hráčem fotbalu, který žil v nebezpečné čás-

ZLATAN IBRAHIMOVIĆ: RUDÝ ĎÁBEL

ti Malmö, Zlatan urazil dlouhou cestu. Ohromný talent měl vždy, ale aby se mohl stát superhvězdou, musel si projít řadou důležitých lekcí.

„Byl jsem jiný a jim se to nelíbilo,“ bránil se Zlatan. Nějakou chvíli mu trvalo, než přišel na to, jak svou zvláštní osobnost co nejlépe využít na hřišti.

V době, kdy hrál za Ajax, postupně ovládl svůj temperament. Stal se týmovějším hráčem a soustředil se na střelení gólů, místo aby se jen předváděl. Teď, v PSG, mu bylo třicet, byl vysoký, zručný a byl útočníkem světové třídy a vůdčí postavou na hřišti. Stal se nejúspěšnějším střelcem Švédska a nejdražším hráčem všech dob. Jeho jméno znal každý.

Zlatan! Zlatan! Zlatan!

Byla to cesta plná dramatických zvrátů a dobrodružství a Zlatan si užíval každou její minutu. Maxwell, Mino, Mourinho, Helena, jeho otec – byla tu spousta lidí, kteří mu pomohli dosáhnout snu.

„Od té chvíle jsi hodně dospěl,“ připustil jeho kamarád Maxwell.

„Já vím, ale pořád ještě jsem kluk z Rosengårdu!“ odpověděl mu Zlatan s širokým úsměvem na tváři.

KAPITOLA 2

Rosengård

„ZLATANE!“ KŘIKLA JURKA do studeného nočního vzduchu. „Zlatane!“

Stála u vchodu jejich bytu a čekala, až uslyší svištlivý zvuk, jak okolo projíždí kolo BMX jejího syna. Zlatan byl příliš malý, než aby si mohl hrát v noci venku, tím spíš pak na sídlišti jako Rosengård. Po-
uliční lampy většinou nefungovaly a ve vysokých věžákových blocích byla spousta oken rozbitých. V sousedství se každou chvíli něco semlelo a Jurka se nikdy nepřestávala strachovat o své děti. Zlatan ale jen nerad poslouchal matku nebo kohokoliv jiného. Byl přesvědčen, že už se o sebe umí postarat sám.

„Neboj se, budu v pohodě!“ říkal jí s úsměvem, když odjížděl na sraz s kamarády. Zlatan byl na svůj věk malý, ale měl velké sebevědomí.

Jurka velmi tvrdě pracovala jako uklízečka, aby vydělala peníze pro rodinu. To ale znamenalo, že bývala jen málo doma, aby na ně mohla dohlédnout. Když tam být nemohla, snažila se dětem zajistit večeři u své sestry nebo u někoho z jejich přátel. Jinak se potloukali po ulicích a živili se instantními nudlemi s rajskou omáčkou.

Nebyl to zrovna zdravý způsob dospívání, ale Jurka si nic lepšího nemohla dovolit. Své děti milovala, ale musela na ně být přísná. Její dcera Sanela byla poslušná dívka, ale Jurka musela stále doufat, že se bude dobře chovat i Zlatan.

„Promiň, mami!“ křičel Zlatan, zatímco běžel do čtvrtého patra po špinavém schodišti k jejich bytu. Měl strašný hlad.

„Kde jsi byl?“ zeptala se ho Jurka okamžitě.

„Jen tady kolem,“ odpověděl jí, stále ještě bez dechu. „Sehráli jsme dlouhý fotbalový zápas. Samozřejmě jsme vyhráli!“

Jurka přikývla. O tom, že Zlatan hraje fotbal, slýchala s radostí. Její syn měl plno energie a sport ho udržoval stranou od potíží.

„Co máme k večeři?“ zeptal se Zlatan, když vstoupil do kuchyně.

„Můžeš si uvařit sám!“ řekla Sanela a hravě ho pleskla. „Ale nejdřív se umyj – smrdíš!“

„Hele, to není fér!“

„Proč bychom ti měly připravovat jídlo, když se venku bavíš?“

„Běžte se hádat do vedlejšího pokoje!“ řekla Jurka dětem a vyšoupla je z kuchyně. Po dlouhém dni byla velmi unavená a doma bylo pořád tolik hluku. Potřebovala trochu klidu a ticha.

V bytě ale nebylo dost místa. Bydlel v něm jak Zlatan, tak jeho dvě nevlastní sestry a také jeho mladší nevlastní bratr Keki.

„Co je nového?“ zeptal se Zlatan, když si po krátké sprše sedl před televizi.

„Nic,“ zněla jednoslovná Kekiho odpověď. Ani nevzhlédl.

„Proč se mnou nechceš mluvit?“ zeptal se Zlatan a stoupl si před obrazovku, aby upoutal bratrovu pozornost. Chtěl se o Kekiho starat a ujistit

se, že se nezaplete do ničeho špatného. Dostat se do potíží bylo v Rosengårdu hrozně snadné. Každou chvíli někdo někde něco ukradl a probíhala tu také spousta rvaček.

„Nech mě na pokoji a nepřekážej!“

Zlatan vyrazil ven z pokoje. Jen se snažil bratrovi pomoci. U nich doma bývala spousta hněvu a ne vždy byl na vině on. Každou chvíli někdo bouchl dveřmi a matka často plakala. Při večeři došlo na další hádky a dramata. Život nikdy nebyl jednoduchý.

„Jdete tento víkend za otcem?“ zeptala se Jurka Zlatana a Sanely, když se všechno trochu utišilo.

Oba přikývli. Sanele to bylo jedno, ale Zlatan se nemohl dočkat, až se s otcem setká. S ním byla vždycky větší legrace. Šefík je brával na pizzu a coca-colu nebo jim koupil hamburger a zmrzlinu. Jednou jim dokonce přinesl zbrusu nové sportovní boty Nike Air Max: zelené byly pro Zlatana a Sanela dostala růžové. Byl to ten nejlepší dárek, jaký kdy Zlatanovi kdo dal.

„Tyjo, tohle jsou ty nejlepší boty, jaký jsem kdy viděl!“ řekl s širokým úsměvem na tváři.

Hrozně se těšil, až je předvede kamarádům. Budou mu strašně závidět. V Rosengårdu žily

děti ze spousty různých zemí: nebyli tu jen Švédové, ale také lidé ze Somálska, Turecka, Polska, Srbska, Chorvatska, Slovinska – a z Bosny, odkud pocházel Zlatanův otec Šefik. Patřili k rozdílným kulturám a mluvili odlišnými jazyky, ale jedna věc byla pro všechny společná: všichni chtěli být nejlepší, ale především chtěli co nejlépe vypadat. Mít styl a umět se před ostatními předvést bylo velmi důležité.

„Dobře, tak ještě uklidte obývací pokoj, než půjdete,“ řekla jim Jurka. „V tomhle bytě je vždycky hrozný nepořádek.“

KAPITOLA 3

Muhammad Ali

„TATI, MÁME TU NĚCO K JÍDLU?“ zakřičel Zlatan přes celý byt z kuchyně. Lednička byla jako obyčejně prázdná, až na půllitr mléka.

„V kredenci je kus chleba,“ odpověděl Šefik ze svého křesla.

Zlatan si povzdechl. Bude to muset stačit. Přestěhoval se k otci a Sanela žila s matkou. Nebylo to zrovna dokonalé, obzvlášť ve chvílích, kdy měl Zlatan hlad. Byl drobný a slabý a bez dobré stravy by se nikdy nemohl stát velkým a silným jako jeho hrdinové z televize.

„Pojď ke mně, na tohle se budeme dívat společně,“ řekl mu Šefik a poklepal na židli vedle sebe. Zlatanův otec neměl rád švédskou kulturu. Místo ní poslouchal halasnou jugoslávskou lidovou hudbu a sledoval staré filmy. Mezi jeho oblíbené patřily většinou akční filmy s tematikou bojových umění s Bruceem Leem a Jackiem Chanem, ale tento konkrétní snímek byl odlišný.

„Tvůj strýc Sapko byl skvělý boxer,“ začal Šefik a Zlatan pozorně naslouchal, protože jeho otec o životě v Bosně mluvil jen vzácně. „Doma býval slavný a vybrali ho do jugoslávského národního týmu. Potom se jednoho dne, když mu bylo teprve třiaadvacet, utopil v řece. Byl to nejhorší den v mém životě, od té doby jsem se ale vždycky moc rád díval na box. A tenhle chlap je nejlepší boxer všech dob.“

Zlatan sledoval, jak Muhammad Ali porazil George Foremana ve slavném zápase zvaném „Rumble in the Jungle“. Když Ali v osmém kole zvítězil, Zlatan měl radost. Byl to nejlepší souboj, jaký kdy viděl, a Ali se stal jeho novým nejoblíbenějším boxerem. Nebyl ze všech největší, ale byl velmi rychlý a chladnokrevný. Prostě to dokázal všem natřít.

Ali se před zápasem v médiích vychloubal, říkal věci jako: „Jsem tak rychlý, že když jsem včera v noci v hotelovém pokoji vypnul světlo, dostal jsem se do postele, ještě než se v pokoji setmělo.“ Bylo to vtipné, Ali ale dokázal ke slovům připojit také činy. Když tančil po ringu, měl skvělou techniku, uhýbal před ranami, dokud nebyl sám připraven na protiútok.

„To je všechno, co umíš, Georgi?“ říkal Ali pořád dokola v průběhu zápasu. „To má být všechno?“

Zlatan miloval každou vteřinu utkání. Měl nového hrdinu.

„Jsem nejlepší!“ křičel Zlatan, když vbíhal na hřiště. Ve škole Värnera Rydéna měli zrovna přestávku a to znamenalo jediné – fotbal.

Zlatan nebyl nejlepší fotbalista ze školy, ale tvrdě pracoval na vylepšení své techniky. Stejně jako Ali byl rozhodnutý, že se stane legendou, ať už to bude stát cokoliv. Občas mu jeho odhodlání přinášelo hodně vzteku. Při hře se snažil zůstat v klidu, ale pokud někdo z jeho spoluhráčů špatně přihrál nebo úmyslně fauloval, mnohdy se na něj rozkřikl.

„Uklidni se, Zlatane!“ říkali mu kamarádi a on pak sedával v rohu a zhluboka dýchal, dokud nebyl připraven znovu se zapojit do hry. Pokoušel se svůj temperament zvládat, ale měl v sobě opravdu velký zápal pro věc. Na fotbalovém hřišti dával průchod veškeré frustraci z rodinného života.

Po škole často hrával fotbal až do tmy, kdy už nebylo vidět na míč. Potom se vydával do matčina bytu, kde se sháněl po jídle a spolu se Sanelou a Kekim se učil. Cestou zpět do příbytku svého otce musel být Zlatan odvážný jako Muhammad Ali. V noci to byla velmi nebezpečná cesta – osvětlovaly ji jen dvě matně svítící pouliční lampy a lemovala ji spousta keřů a postranních uliček – a Šefik tu byl jednou přepaden a vážně zraněn.

„Jsem nejlepší!“ říkával si Zlatan pro sebe a srdce mu přitom bouchalo daleko rychleji než obvykle. Pokud poběží dost rychle, nemůže se mu nikdy nic stát. Když doběhl k první lampě, pomyslel si: „Fajn, už jenom jedna!“

Šefik Zlatana učil, že má být drsný a vždycky si stát za svým. Bylo to jedno z hlavních pravidel, která jeho otec prosazoval. Ta další zněla: Vždycky se snaž být lepší, vždycky dělej, co je správné,

ZLATAN IBRAHIMOVIĆ: RUDÝ ĎÁBEL

a nikdy se nevzdávej. Jako otec nebyl zrovna nejcitlivější, ale dal Zlatanovi pár velmi cenných lekci. Jednoho dne synovi koupil novou postel z Ikey.

„Přejete si, abychom vám ji dovezli, pane?“ zeptal se ho prodavač.

„Za to se platí zvlášť?“ odpověděl otec otázkou. Prodavač přikývl.

Šefik si nemohl dovolit zaplatit požadovanou částku za odvoz, a tak matraci donesl celou cestu až domů, několik kilometrů. Zlatan nesl nohy postele, ale ani tak nedokázal s otcem držet krok.

„Počkej! Nemohli bychom si dát chvíli pauzu?“ brblal.

„Ne!“ odpověděl otec a po obličeji mu stékaly kapky potu.

Zlatan obrátil oči v sloup a šel dál. Někdy je nutné něco obětovat, pokud chcete dosáhnout cíle.

KAPITOLA 4

Machrování

„DOBŘE RÁNO,“ ŘEKLA HLASITĚ UČITELKA. Zlatan až do té chvíle doufal, že do třídy proklouzne, aniž by si ho všimla. Zdálo se, že z něj nemá radost. „To je od tebe hezké, že ses k nám připojil. Ale proč tak pozdě?“

Zlatan pohlédl nahoru na hodiny na stěně a poté se zadíval dolů na podlahu. Už potřetí během jediného týdne prošvihl skoro hodinu vyučování. Výmluvy mu došly, a tak se rozhodl, že bude upřímný.

„Omlouvám se, neslyšel jsem budík,“ řekl a snažil se přitom vypadat co nejnevinněji.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.